

Member of:
DIRECTED BY EDITORIAL BOARD
Published weekly by "Our Voices" Publishing
Co., 1255 Queen St. W., Toronto. - LE. 6-2135
Printed by Litera Printing Co., Toronto
Subscription: Canada \$ 4.00, all other
Countries: \$ 5.00

NAŠE HLASY

INDEPENDENT CZECHOSLOVAK WEEKLY — NEZÁVISLÝ ČESKOSLOVENSKÝ TÝDENÍK

Saturday, April 20, 1963.

Authorized as second class mail by the Post Office Department,
Ottawa, and for payment of postage in cash.

No. 16 (314) Vol. IX.

CONTRIBUTION OF IMMIGRANTS

Address of
DR. S. REDINA

to the Czechoslovak Congress held
in Montreal on April 6th and 7th,
1963.

We have been told that the ethnic groups in Canada are a third political force or a joining element between English and French speaking Canadians. I do not submit myself to this statement as it seems to be exaggerated. How can we expect a united third political force of approximately 30 ethnic groups when we see that the two predominant races in Canada have some difficulties in solving their own problems? These two races do not need any joining elements in their dispute and I am certain that they will stay united for their own benefit. In spite of the battle on the Plains of Abraham in 1759 they were able to lay a cornerstone for the Dominion of Canada at Charlottetown in 1864.

Responsible French Canadians are aware of the importance of this unity. Their statesmen and politicians made an outstanding contribution to this Dominion. Sir Wilfrid Laurier, the greatest Prime Minister in the history of Canada, started the development of this country through his far-sighted immigration policy. In similar way the second distinguished French Canadian Rt. Hon. Louis St. Laurent brought the highest level of prosperity to Canada after the II. World War.

If the ethnic groups abandon their overambitious dreams, they can play a significant role in economic, cultural and political life in Canada. Many industrialists skilled workers and businessmen with contacts abroad can bring new ideas and economic stimulus to this country.

Cultural activity of ethnic groups must not be limited to the preservation of their own traditions but must serve to all the people of Canada.

Of course, we can expect the economic growth of Canada and enjoy cultural freedom only if the political freedom and democracy is maintained. Immigrants — especially those who came here from behind the Iron Curtain — should be guardians of these values of our civilization.

If all of us stay united in determination of preserving these values, then we can look ahead to a prosperous and glorious future for Canada.

NOVÝ BOJOVNÍK: VIKTOR NĚKRASOV

JIRÍ ZAHRADNÍK

Jména spisovatelů a básníků, která vyjadřují nové proudy v sovětském umění, se teď všude opakují: Jevtušenko, Solženicin, Vozněsenski. Také: Viktor Někrasov. Někrasovův význam v nové orientaci sovětského umění je zvláštního druhu. Někrasov je sice především autor románů a povídek a jeho román o stalingradské bitvě byl přeložen do cizích jazyků — ale v nynějších diskusích a polemikách na sebe upozornil cestopisnými črtami. K literárnímu útvarům, v nichž se projevuje kulturní destalinisace, přibyl další žánr. V Československu není Viktor Někrasov neznámý; úryvky z jeho cestopisů uveřejnil nedávno nový časopis "Kulturní tvorba", ovšem bez potřebného výkladu o tom, jaký je význam nových poznatků Viktora Někrasova a jaká diskuse se kolem něho rozvíjí. Prozkoumejme nový fenomén, kterým je Viktor Někrasov.

Když byly v časopise Novyj Mir uveřejněny Někrasovovy poznámky z cesty po Itálii a Spojených státech, odpověděly vládní noviny Izvestija řadou výtek. Někrasov prý se dopustil nejen věcných chyb, nýbrž i lehkomyšlných a nesprávných generalisací; je prý nepochopitelné, jak si sovětský spisovatel mohl nepovšimnout sociálních rozdílů a třídních protikladů na Západě a hlavně válečné psychosy, kterou šíří imperialistické kruhy; zkrátka, Někrasov nedošel k nutným závěrům a propadl "buržoasnímu objektivismu".

Součet toho, co — podle Izvestij — v Někrasovových cestopisech chybí, je zároveň seznam požadavků, které komunistická ideologie klade sovětským občanům, cestujícím po Západě. Sovětský turista si už z domova musí do ciziny přivést hotové úsudky a poučky; skutečnost, kterou spatří, má rozřadit podle toho, jak to určují připravená schémata. Tento druhu turistiky, dosud stereotypně provozovaný, už předem znehodnocuje jakákoli budoucí půčeň z cesty po světě. Z cestování se nakonec stává formální záležitost; cestopisy se mohou psát i doma, protože zkušenosti jsou ideologicky předepsány a zeměpisné údaje se najdou v atlasech a příručkách. A aby bylo jisto, že turista nepůjde zbytečnými oklikami, doporučuje se cestování skupinové. I Viktor Někrasov měl své průvodce.

A přece se Někrasov odchýlil od vytčeného směru; choval se za hranicemi tak, jakoby necítil a neuznával kázeň ideologie. Došlo, aby na něho volně působili lidé, věci, krajiny, města — a napsal pak cestopis jako součet bezprostředních vjemů, nikoli jako soupis povrchních faktů, které, ovšem, musí vyhovet apriorní představě. Došel k překvapivému výsledku. Načerpal na své cestě více sympatií pro svět, kterým procházel, než kolik se od sovětského občana obvykle očekává. Ve Spojených státech se rozpomenul, že se po první světové válce v životě Amerikou v roce 1922, v době, kdy Američané dodávali potraviny hladovým sovětským dětem, a po druhé světové války, kdy se na sovětské frontě objevily americké tanky typu "Generál Sherman". Západní způsob života, americká města a západní umění nezbuzovaly v Někrasovi předepsanou hrůzu. Někrasov zjistil, že svým způsobem je krásný nejen New York a Washington, nýbrž i Chicago. Napil se coca-coly a zjistil, že tento nápoj chutná dobře. Navštívil americká musea a zjistil, že jsou prakticky zařízení, vkusně upravena a naplněna zajímavými ukázkami moderního umění. Zahleděl se do surrealistických obrazů, snažil se pochopit i dílo Salvadora Dalího — a musel se vysmát sovětské encyklopedii, která surrealismus definuje jako vychvalování války. Snažil se pochopit moderní italský film a trpělivě se zúčastnil ne právě lehkých diskusí s italskými kolegy o současné sovětské literatuře. Tušil, že si dobře rozumí s průměrným Američanem a vyjádřil to — když jinak nemohl — aspoň dojemnou názorovou shodou v imaginární rozmluvě. Zjistil dokonce i několik kladných hodnot v katolické církvi a odsoudil sovětské kulturní barbarství, jak se projevovalo v ničení historických památek ruského pravoslavlí.

Marxistická předpojatost by sovětskému spisovateli takového postoj musela zakázat. Co to bylo, co nad ní v Někrasovově případě zvítězilo? Nic složitějšího než: živá zkušenost! Viktor Někrasov jednoduše nechtěl připustit, aby jeho dojmy prošly obvyklým ideologickým filtrem; předložil je sovětskému publiku v původní podobě, čisté.

Tato metoda bezprostřední a ryze osobní reportáže je zcela nová v Sovětském svazu, ale je už hodně stará, nejméně dvě století, na Západě. Skoro přesně dvě stě let před Viktorem Někrasovem, v roce 1756, se vydal z Anglie na cestu po Francii a Itálii spisovatel Laurence Sterne, a napsal pak sličnou, citlivou knížku s názvem "Sentimentální cesta". Jako je dnes Někrasov průkopníkem nové cestopisné literatury sovětské, byl Sterne průkopníkem nové cestopisné literatury své doby. Před jeho cestou do Francie a Itálie se psaly cestopisy jako snůška fyzikálních a geografických údajů, neboť, nezapomeňme, rozum se svým zázračným prostředkem, logikou, ovládal tehdy evropské myšlení. Ale taky se už začal hlásit o slovo jemnější nástroj postřehu, cit, jemuž Rousseau zjednal místo v teoretické a krásné literatuře a Sterne — po prvé — v cestopisném líčení. Laurence Sterne objevil, že cizí krajina, cizí svět, cizí společnost vydávají svou pravdu teprve tehdy, když do této nové oblasti vstoupí nikoli turista, vybavený už abstraktním katalogem budoucích poznatků, nýbrž vnímavý člověk, který neodmítá kouzlo a překvapení neznámých zážitků. V duchu tehdejší doby jsou Sterneovy zápisky lehkomyšlné, humorné a galantní. V duchu dnešní doby jsou Někrasovovy cestopisy věcnější a rezervovanější. Přes dvě století a přes dva tak rozdílné společenské světy se těžko dělá paralela; a přece: Někrasovo líčení je první sovětská "sentimentální cesta" západním světem. Jako si Sterne nechtěl pokazit svůj cestovatelský požitek rozumovou úvahou, tak si Někrasov nechtěl kazit své dojmy ze západních zemí ideologickým receptem.

V jednom ohledu na tom byl Sterne nepoměrně lépe. Hned po příjezdu do Francie si najal francouzského sluhu a po několik týdnů nerozlučného společníka s poetickým jménem La Fleur; nebyl to možná v první řadě ani osobní pomocník jako spíše médium, které cestovateli neustále zprostředkovávalo francouzského ducha. Někrasov vyličil jiného průvodce: soudruha Ivana Ivanoviče, který skupinu sovětských turistů provázel na každém kroku. "Počítal je jako kuřata, sřezil je jako pastevec ovce". To bylo naopak všudypřítomné sovětské médium propagandy a kontroly.

MR. DIEFENBAKER POMOHL OPOSICI K VÍTĚZSTVÍ

LIBERÁLNÍ STRANA NEJSILNĚJŠÍ STRANOU

Kanadské parlamentní volby mohly stěžejně dopadnout jinak než dopadly. Konservativní strana se těsně před volbami rozštěpila a svou volební agitaci postavila na nejneumožnější platformu: a anti-amerikanism v zemi, která je na život a na smrt spjata se svým sousem; k anti-amerikanismu přidala popírání svých obranných závazků a konečně učinila středem svého volebního tažení osobu ministerského předsedy a jeho obranu proti nepřítelům, které neviděl nikdo než konservativní strana sama. Ze těchto okolností 97 mandátů, které si uchovala z dosavadních 116, je takřka zárukou a dokladem pevného kádru stoupenců v kanadském politickém životě.

Liberalní strana, která po sečtení konečných výsledků může

mit až 130 poslanců, dosáhla bez velkých nesází a zásluhou konservativní strany velkého vítězství a nebude mít potíže vytvořit vládu schopnou pozitivní práce. Těch několik mandátů, které ji scházejí k absolutní většině dosáhne snadno drobnými ústupky nové demokratické straně a není vyloučeno, že najde podporu i v řadách strany konservativní.

Nová demokratická strana ztratila dva poslance, má však dobrou situaci jako jazyček na váze a jako strana liberálnímu programu nejbližší.

Liberalní strana, která do roku 1958 ovládala po dvacet let federální parlament a spokojeně spala na odkvetlých vavřínech, může teď ukázat, jak pochopila lekci z let vynucené opozice.

KODEX PRÁCE NA ZOTROČENÍ DĚLNÍKŮ

SNAHY, ABY STRANA ZŮSTALA PRAMENEM VŠEHO

ARNO HAIŠ — Pátý sjezd komunistických odborů ROH, který je svolán na květen, má rozhodnout také o návrhu kodexu práce, který ÚRO vypracovalo a předložilo k diskusi. Nikoliv však všeobecně, ale jen ve vybraných záležitostech. Zdá se, že i tato omezená diskuse vedoucí komunistické potraty netěší. Souhlasíme tak z toho, že "Život strany" v ústředním příčině k článku tajemníka ÚRO Václava Paška o záruce práv pracujících, tento dodatek:

"Při projednávání návrhu zákoníku práce je nutno dosáhnout toho, aby se pod vedením stranických orgánů a organizací zlepšilo a dále rozvíjelo výchovné působení odborových a mládežnických orgánů a organizací a hospodářských pracovníků s cílem upravit pracovní a technologickou kázeň, odhalovat nedostatky a rezervy v organizaci práce a vyu-

žití pracovní doby". Zároveň výbor KSČ doporučil, aby návrh zásad kodexu práce byl projednán zvláště v krajských a okresních výborech KSČ a návrhy a podněty zaslány ústřednímu výboru strany. Krajské a okresní výbory KSČ mají také zabezpečit "pomoc" při diskusích ve vybraných záležitostech a řídit práci odborových orgánů a funkcionářů a účinně zasahovat tam, kde toho bude situace vyžadovat.

Zřejmě má vedení KSČ obavy z přílišné samostatnosti funkcionářů ROH. Přes všechno horování o destalinisaci se uplatňují snahy, aby všechno zůstalo při starém. Odbory samy rozhodovat nemohou, závisí plně na direktivách komunistické strany. To platí nejen o Československu, stejné poměry jsou i v ostatních zemích komunistického bloku. Sovětský svaz v to počítá.

RADA SPOKOJENÁ SE SVOU ČINNOSTÍ

Dr. JURAJ SLÁVIK NAVRŽEN OPĚT PŘEDSEDOU

Koncem března sešlo se v New Yorku zastupitelstvo Rady svobodného Československa

První část zasedání byla věnována otázce členů zastupitelstva, kteří vytvořili t. zv. Výbor pro svobodné Československo. Po velmi podrobné debatě se převládla většina přítomných členů zastupitelstva postavila na stanovisko, že 16 členů, kteří podepsali prohlášení Výboru pro svobodné Československo, se postavili mimo rámec RSC.

Předseda odstupujícího výkonného výboru RSC, dr. Petr Ženkla, přednesl obsáhlou zprávu o činnosti RSC za uplynulé období. Referoval o řadě významných a úspěšných akcí na amerických vládních místech, v kongresu, ve Spojených národech; o vydání knihy Československo, almanachu o TGM, a dalších publikací; o četných stanoviscích a záznamech do zápisu amerického kongresu; o akcích ve svobodném světě (na př. v Mexiku, Brazílii, Guinei),

jiníž bylo účelné a úspěšné členo komunistické propagandě; o zákrocích ve prospěch politických vězňů v Československu. Rada členů zastupitelstva vyslovila v debatě o zprávě dr. Ženkla upřímné uspokojení.

Po schválení finanční zprávy, kterou podal dr. Josko, a udělení absolutoria odstupujícímu výboru, bylo provedeno prvé kolo voleb nových orgánů Rady (v druhém kole budou členové zastupitelstva, kteří nebyli na schůzi v New Yorku přítomni, hlasovat listky). Předseda zastupitelstva byl znovu navržen — dr. Juraj Slávik, za místopředsedy Čenek Torn a Gabriel Sarkanič, za členy nového výboru: Michal Fedorák, Kornel Filo, Jozef Horvath, Matěj Josko, Adolf Klínek, Radomír Luza, Otakar Machotka, Ján Papánek, Ján Prochotský, Vavro Ryšavý, František Schwarzenberg, Petr Ženkla a Jaroslav Zich. Do kontrolní komise byli navrženi Jarmila Uhlířová, Mikuláš Ferik a Josef Vozenílek.

Proti tomuto doзору se Viktor Někrasov energicky ohradil. A tak zároveň sovětskému publiku odhalil, jaké těžkosti musí překonávat sovětský návštěvník v cizině.

Ano, Viktor Někrasov byl v Sovětském svazu ostře kritizován a zdá se, že jeho nový způsob nazírání na svět ještě dlouho nebude komunistickým ideologům přijatelný. Rozhodující je však toto: že se už sám sovětský spisovatel odváží říci, že realita světa a její sovětský výklad není přesně toréž.

VIC NEŽ SWEEPSTAKE

NAMORNÍKA A SPISOVATELE POTKALO ŠTĚSTÍ

Vyšel román "Oblázky pisku", který byl odměněn první cenou v soutěži nakladatelství Harper. Jeho autorem je Richard McKenna. McKenna se narodil v městěku na poušti - v Mountain Home ve státě Idaho. Když mu bylo osmnáct, vstoupil do námořnictva a sloužil po deset let na Dalekém Východě. Dva roky pracoval jako topič na dělovém člunu na řece Yangtze; v té době slyšel mnoho zpráv o Čínské revoluci let 1925-1927, které teď vtělil do románu "Oblázky pisku". Za druhé světové války sloužil McKenna na dopravní lodi, která vozila americké vojáky po všech oceánech, a později na torpedoborci, na němž zůstal až do konce Korejské války. Před deseti lety opustil námořní službu a začal studovat angličtinu na universitě v Severní Karolině. Když dostal mistrovský titul, usadil se v Chapel Hill a začal psát krátké povídky. "Oblázky pisku" jsou jeho první román. Byl vybrán jako nejlepší z 544 zaslanych rukopisů. "Book of the Month Club" jej vydal jako knihu měsíce pro statisíce svých členů. Hollywoodská společnost Mirish Pictures zakoupila filmová práva za dvě stě tisíc dolarů. Přetete - li si však "Oblázky pisku" přiznáte, že McKenna umí psát a že si svůj honorář zasluhuje.

OSLAVY 1100HO CYRILOMETODĚJSKÉHO VÝROČÍ V NEDELI 19. KVĚTNA 1963 V KATEDRÁLE SV. MICHALA, BOND ST, 12. HOD. V POL.

7 HOD. VEŘEJNÉ MASOVÝ KOLA HAIŠA SLAVNOSTNÍ BĚHNIK DO ŽITRM GENEŘÁLNÍ TAJEMNÍK ODOLNOSTI PRO VĚDY A ŘÍMĚNÍ 7 HOD.

AGRONOMOVÉ VŠUDE JEN NE NA POLÍCH

V uplynulých třech letech sloučili komunisté v Československu pět tisíc malých družstev ve větší hospodářské celky s 500 až 1.000 hektary. To proto, aby obhájili svou tézi, že se na venkově prosazují “velkovýrobní” formy. Shledali však brzy, že se dostali z bláta do louže. Nemají totiž dostatek kvalifikovaných vedoucích a vzdělaných odborníků, kteří by mohli zavádět a uskutečňovat moderní metody v rostlinné a živočišné výrobě.

A jelikož jim statistikové zjištěli, že na mimozemědělských pracovištích sedí 13 tisíc zemědělských odborníků, začínají je nyní shánět v průmyslu, ve stavebnictví i ve státní službě. Slibují všem, že nebudou hmotně poškozeni, přejdou-li na službu do JZD. Zemědělská práce ovšem na výsledky této akce nepočká.

PRÁCE PŘES ČAS SE OMEZÍ

Svobodné odbory v kapitalistických zemích ostře bojují proti práci přes čas. Chrání tím zdraví dělníků a prodlužují jejich život. V komunistickém Československu více než polovina dělníků v průmyslu pracuje přes čas a z nich 42 procent překračuje přípustnou hranici, tj. nejvýše 240 hodin ročně na jednoho dělníka. Komunističtí ředitelé si zvykli prací přes čas dohánět to, co zanedbali špatnou organisací práce a svou neschopností.

Komunistické odbory po leta apaticky přihlížely k nešvaru přesčasové práce. V předloženém návrhu kodexu práce však žádají, aby práce přes čas činila v jednom kalendářním roce nejvýše 150 hodin na jednoho pracovníka. Že by si konečně uvědomili, že mají také chránit zájmy pracujících?

DALŠÍ POKLES POPULACE V ČSR

Nepříznivá populační situace, o níž jsme tu nedávno referovali, se ani v roce 1962 nezlepšila. Naopak, počet živě narozených dětí byl loni o něco nižší než v roce předcházejícím. Tehdy se narodilo 218.378 dětí, kdežto r. 1962 jen 217.220. Zároveň se poněkud zvýšila úmrtnost — ze 126.376 předloni na 138.474 lidí, kteří zemřeli v uplynulém roce. Tím se snížil přirozený přírůstek na necelých 79 tisíc obyvatel.

V r. 1955 se v ČSR narodilo na tisíc obyvatel 20,3 dětí, loni již jen 15,7. Tento stav zařazuje Československo na jedno z posledních míst v mezinárodní statistice. Nižší porodnost mělo jen Maďarsko 14,0 a Švédsko 13,9. Mezi země s nejvyšší porodností patří Kanada 26,0, Sovětský svaz 24,9 a USA 23,4.

Počet potratů činil v 1962 115 tisíc a byl o 4 procenta nižší než v roce předešlém. Na sto narozených dětí připadlo 53 potratů. Loni bylo rozvedeno 16.603 manželství, rok před tím 16.427.

MODERNÍ OBCHOD S OTROKY

Každým rokem verbují komunisté po celé republice pracovníky pro ostravské doly. Loni tímto způsobem přišlo do ostravského revíru na 27 tisíc pracovníků. Ale jedenadvacet tisíc jich odešlo!

Statistika za rok 1962 hovoří jasně: Z ostravských dolů bylo pro soustavné meškání směn propuštěno 2182 zaměstnanců; pro různé delikty bylo vzato do vazby 691 zaměstnanců; svévolně z práce odešlo přes sedm tisíc osob — říká Mladá fronta z 13. března 1963.

V podstatě to znamená, že pro odbory pracovních sil okresních národních výborů je rozhodující počet osob, které do Ostravy pošlou, na jejich kvalitu se při tom nehledí. Tento stav, který se již po leta opakuje, je ostudou režimu. Zdá se však, že si toho vedoucí neuvědomují, jinak by tomu stálému verbování učinili přítrž.

“MLADÉ MLÁDÍ” TWISTUJE O PŘEKOT

PRĚRAŽEŽE POLIČKY. PRASKLÉ BUBNY

A DEMOLOVANÉ HLASIVKY

“Vchod byl zavřen, takže houf zájemců bez vstupenek se nedostal dovnitř a ‘trucoval’ venku v pasáži. Ale šatny stejně přestaly přijímat svrchní oděv. Kabáty nebylo totiž už kam dávat, protože Lucerna byla nabitá po střechu, to málo prostoru, co ještě zbývalo, vyplnil jakot, pokřikování, pískání, aplauzy, dupot, ba twistování kolem obleženého pódia. Celek připomínal atmosféru, o níž jsme zatím jen četli v souvislosti s monstre-výstupy Elvise Presley, a kde to končívá demolováním sálu. Ne takhle daleko to ještě o ‘Festivalu mladých souborů’ v Lucerně, přece jen nedošlo. Jen bubeník skupiny ‘Mladé mládí’ dokázal přerazit během čtvrthodiny dva páry paliček a ještě shodit bubínek a čínel ze stojánků, mladičkým zpěvákům se podařilo zdemolovat buď vlastní hlasivky nebo uplatňovanou angličtinu a mladičkému obecnstvu... snad nejspíš si navzájem dokázal, že twist si rozhodně nenechají nikým vzít (pokoušel se o to snad někdo?)...”

Toto je citát z československého časopisu ‘Hudební rozhledy’,

který ve svém třetím čísle se obšírně roze-psal o starostech, jež dnešnímu režimu působí obliba moderních tanců a hudby mezi mládeží.

Ze závěru je jasné, co na této celkem nevinné zábavě mladých režim nejvíce trápí. Autor si sice uvědomuje, že zakazovat podobné podniky by nikam nevedlo, avšak navrhuje alespoň některá ‘policejní’ opatření:

“1. Sledovat práci rock’n rollových (twistových, big-beatových) skupin přímo v jejich styku s obecníkem...”

2. Dbát na to, aby se místo komolené angličtiny zpívalo česky a srozumitelně, t. j. vyprovokovat... těž novou tvorbu a u interpretů hlavně povědomí, že i twistová písnička musí být schopna posluchačům něco pozitivního říci.”

S twistem si tedy nevědí v Praze rady. Jako lék doporučují “mírnější dávku” policejního dozoru a překlad z angličtiny do češtiny, na příklad: “Ať žije Novotný, ať žije Novotný, ať žije Novotný!” Mladé mládí zatím o tento lék nestojí.

PADESÁT PRAČEK A VŠECHNY VADNÉ

O TECHNICKÉM POKROKU SE HLAVNĚ MLUVÍ

O technickém pokroku a jeho nutnosti se v komunistickém Československu hodně mluví. Uskutečňování je však zdlouhavé a těžkopádné. Každý rok se toho na poli technického rozvoje naplánuje hodně, ale výsledky nestojí téměř za řeč. Samo “Rudé právo” nedávno kritisovalo zdlouhavé zavádění nových výrobků do prodeje:

Plynové topní těleso, jehož vývoj podle plánu měl být ukončen v prvním pololetí 1959 a seriová výroba zahájena v druhém pololetí 1961, nebylo dáno na trh ani v roce 1962.

Výroba televizoru K59 s hranatou obrazovkou, která měla být seriově zahájena v druhém pololetí 1962, bude pozpožděna asi o rok. Stejně pozpožděné postihne transistorový televizor, s jehož seriovou výrobou se mělo započít v prvním pololetí 1963.

Chladnička na 120 litrů, která

se měla začít vyrábět v druhém pololetí 1961, není rovněž dosud v prodeji.

Někdy se však výrobek přece jen objeví na trhu — a dopadne to pak jako s malými elektrickými pračkami z Kovosmaltu v Trnavě. Po dlouhých průtazích (vývoj od 1958) dodal jich tento závod konečně v prvním čtvrtletí 1962 na trh padesát kousků, místo objednaných 15 tisíc. Načež se musel prodej zastavit, protože výrobek byl vadný, pračky byly Kovosmaltu vráceny, aby se postaral o nápravu.

Vypěstlost průmyslu se posuzuje nejen podle výroby těžkých továrních zařízení, ale hlavně podle toho, jak dovede rychle reagovat na technický pokrok, zejména ve výrobě předmětů široké spotřeby. V tomto směru československý průmysl za komunistů zaostává úplně.

DeGAULLE HRDINOU ČS. OBYVATELSTVA

LIDÉ VĚŘÍ JEN OPAKU TOHO, CO SE JIM ŘÍKÁ

Nedávná francouzsko-německá smlouva je v ČSSR velmi populární. Režim se snaží lidi přesvědčit, že je to útočná akce proti Československu, avšak většina lidí nemůže pochopit, proč režim kritizuje dohodu mezi Německem a Francií, zatímco sám vysvětluje svou smlouvu s Východním Německem jako nutný krok, který má odstranit nenávisť mezi oběma národy.

Informátor uvádí, že jeho pří-

buzný — starý komunista — prohlásil: “Nechápu postup naší vlády a strany v tomto případě”. Tento názor prý není ojedinělý a také De Gaulle je prý velmi oblíben, dokonce i mezi komunisty. Čs. tisk píše o De Gaullovi jako o diktátorovi, avšak Čechoslováci se tomu smějí, protože vidí, že francouzský tisk smí na tohoto ‘diktátora’ útočit způsobem, jaký by byl ve ‘svobodné demokratické československé republice’ naprosto nemyslitelný.

ATOMOVÁ ENERGIE ODZVÁNÍ BAKTERIÍM

VÝZKUMY AMERICKÉ ARMÁDY VE PROSPĚCH LIDSTVA

Byl už dokonce postaven nákladní automobil, podobný stěhovacímu vozu. Může zajet na okraj kteréhokoli polo nebo zahrady a konservovat nukleárními paprsky zeleninu i ovoce několik minut po sklizni. Tím se ovšem uchová svěžest a čerstvost takto konservovaných plodin. Stejně zařízení bude brzy instalováno na rybářských lodích, takže ryby se budou konservovat přímo na mořské hladině.

Pro konservování potravin má velký význam také jiný vynález, při němž si podali ruku jaderní fyzikové s chemiky a inženýry, zabývajícími se zdokonalováním či sestrovňováním umělých hmot. Byl vynalezen druh plastiku, který je velmi citlivý na nukleární paprsky. Když se do sáčku z tohoto plastiku, který byl předem ozařen jadernou energií, vloží dejme tomu, pečené kuře nebo řízek, sáček se rozežehře a scvrk-

INVESTUJÍ MILIONY DO STROJŮ K NIČEMU

V ČESKOSLOVENSKÉ VÝROBĚ DOKONALÝ KOCOURKOV

V okrese Dunajská Streda se loni sklízelo už 88 procent obilí dvoufázovým způsobem. Každý ví, říká ředitel Státní traktorové stanice STS Holice, že při této nové technologii odpadá potřeba mlátiček, ale přes to jsme mlátiček dostali šestnáct — leží v kůlně a nemůžeme se jich zbavit. Nikdo je nekoupí už z toho důvodu, že kombajn vymlátí za den osmkrát víc obilí než mlátička. Žádali jsme devět silážních kombajnů, ale dostali jsme jich 24. Když jsme však chtěli 120 nakladačů pícein, přišlo nám jich jen 45. STS Košice má nadbytek obilních kombajnů a na Zitném ostrově se jich nedostává. STS Holice

se přidělily bramborové kombajny, i když je nepotřebovala, ale bramborářská STS Žďár nad Sázavou se marně po nich shání.

V našem hospodářství usilujeme o maximální hospodárnost — poznamenává autor kritiky v “Rudém právu” — zatím však vyrábíme zemědělské stroje bez zřetele na to, zda se v praxi dobře uplatní. Výrobu strojů je nutno přizpůsobit potřebám zemědělství a ne naopak — konstatuje v závěru.

Nedívíme se, že za takových poměrů si vláda zřídila zvláštní výbor pro zemědělství. Jenom, aby stačil včas všechny tyhle ne pořádky uvést do pořádku. ah

TĚŽKOSTI MILENCŮ DOMA V JZD

VRCHNOST SI VYHRAZUJE SOUHLAS — JAK ZA ROBOTY

V obci Vsechlapy u Volyně se zamiloval traktorista JZD “25. únor” do děvčete, které pracovalo zároveň se svými rodiči v kravíně. Rodiče-bezzemci se nepohodli s představenstvem a z družstva vystoupili. “Dceru tady nenechám” prohlásil nastávající tchán nastávajícímu zeti. Obával se, že by ji tu nečekalo nic dobrého, neboť upozornil na rozkrádání družstevního majetku a některým lidem to nebylo po chuti. “Buď se rozejdete, nebo pojd’ s námi”.

Pláč a vzlyky děvčete, traktorista skřípal zuby. Začátkem srpna podal z družstva odhlásku. Jeho rodiče tam kdysi vstoupili s necelými 5 hektary, v družstvu dosud pracuje jeho otec. Družstvo

traktoristovu žádost zamítlo.

Prvního listopadu se děvče s rodiči odstěhovalo sto kilometrů daleko — do Borovan u Českých Budějovic. Vstoupili do tamějšího družstva, Současně s nimi odjel do Borovan i traktorista, zde se v polovině listopadu oženil. Družstvo ho přijal jako brigádníka a představenstvo schválilo jeho přihlášku.

Traktorista bude tratit 10 korun na pracovní jednotce ve všechlapském družstvu za to, že opustil místo bez svolení. A není jisté, zda ho nečeká ještě nějaká další persekuce. Družstvo je odhodláno hájit svou “pracovní sílu” všemi prostředky.

NEKLIDNÉ NOCI LADISLAVA ŠTOLLA

ABSTRAKTNÍ UMĚNÍ DÍLEM MILIONÁŘŮ A
GENERALNÍCH ŠTABŮ

Ladislav Štoll přišel na to, proč je abstraktní malování nebezpečné. Je to tak prosté! To se spiklil američtí milionáři a s podporou generálního štábu v Bonnu se snaží oklamat americké dělníky! Ale ve středisku abstraktního umění v New Yorku se nikdo nezajímá, zda stojí před abstraktním obrazem dělník, anebo student, či učitel. To není záležitost třídění. O abstraktní umění se zajímají jenom lidé esteticky vzdělaní — a to ještě zdaleka ne všichni je mají rádi — a dělníky — jestliže sami nemají zájem — nenalákají milionáři na abstraktní umění, i kdyby chtěli. Ale ostatně chtějí? Hledejme odpověď v mu-seích, podporovaných ze soukromých peněz.

V Metropolitním muzeu v New Yorku nejsou žádné abstraktní obrazy a miliony lidí tam přitahují malíři zcela neabstraktní jako Rembrandt nebo Leonardo da Vinci. V Morganově muzeu je teď velká výstava díla nejlépe placeného žijícího malíře Andrew Wyetha — a je to pečlivý realista, realista citlivého a osobitého vidění světa. Na slavnostním zahájení jeho výstavy se ptal náš dopisovatel, jaký je poměr milionár-

ské rodiny Morganů k abstraktnímu umění. Odpověď lze vyjádřit jednou větou: Nesnášejí je. Naproti tomu rodina Rockefellerů, hlavně její mladší členové, jako současný guvernér státu N. York, mají moderní umění rádi a podporují je nejen kupováním moderních děl do svých sbírek, ale i svou patronací Musea moderního umění. Pan Štoll napadá toto museum, že uspořádalo výstavu patnácti polských abstrakcionistů. Protože se tak stalo s pomocí polských oficiálních kruhů, mohl by v tom však vidět spíše pokus o export komunismu do Ameriky stejně tak dobře, jako když za západoněmeckou podporu washingtonské výstavy německých abstraktních malířů objevil expansi Straussova bonnského ministerstva obrany!

Američtí milionáři mohou mít odlišné záliby. Někteří mají rádi moderní umění, kdežto jiní mají proti němu odpor. Tak z Guggenheimovy nadace sice žije nejmodernější museum světa a vystavuje právě jednoho z otců abstraktního malování, Rusa Kandinského, kdežto z Frickovy nadace bylo vytvořeno středisko Pokračování na straně 3.

Plastik tím vytvoří mikroskopicky tenkou, ale zaručeně neoddělitelnou vrstvu na povrchu bavlněné látky a udělá z ní tak látku nepromokavou.

Podobné procesy jsou zkoušeny s dobrými výsledky v nábytkářství. Pokryje-li se dřevo plastikem a ozáří jadernou energií, spojí se nerozlučně buňky celulosy s buňkami plastiku. Tak se na dřevě vytvoří neviditelná vrstva, která může být při tom i vysoce lesklá, jde-li o leštěný nábytek. Dosavadní pokusy ukázaly, že dřevo tímto ozářením ztvrdne o tři sta procent a je-li vystaveno silnému tlaku, naboptná o sedmdesát pět procent méně než obyčejné, neozářené dřevo. Což znamená, že ani zvlhlý nábytek nepopraská.

V neposlední řadě velkou výhodou těchto fysikálně chemických procesů je také to, že plastikový povrch, ozářený nukleárními paprsky, ať už je na bavlněné látce nebo na dřevě, je naprosto nehořlavý. Poskytuje tedy velkou ochranu proti požárům.

PATNÁCTÝ KONGRES KANADSKÉHO ČSNS

ZDARILÉ SNĚMOVANÍ VRCHOLNĚ ORGANISACE ČECHOSLOVAKŮ V KANADĚ

Za přítomnosti reprezentantů kanadské vlády, města Montrealu, etnických skupin a delegátů odboček byl zahájen 15. Kongres Československého národního sdružení v Kanadě předsedou montrealské odbočky dr. F. Steinem. Úvodem bylo vzpomenu to zeměř-lého čestného předsedy F. Němce. V pověření premiéra provincie Quebec promluvil ministr Pierre Laporte. Výstižně zdůraznil velký kulturní přínos, který dali Čechoslováci Kanadě. Poukázal též na úspěšnou činnost podnikatelskou a vyzdvihl zejména jména T. Bati, brří. Kernerů z Vancouveru, ing. Velana Rudinského z Montrealu, Dojčka z Winnipegu a jiných. Předseda ČSNS, dr. S. Ředina ve svém anglickém projevu podotkl, že etnické skupiny mají podobné problémy, jako Kanadané anglického a francouzského původu.

Z dalších slavnostních hostů dr. Moller, místopředsident firmy H. Robertson Co., apeloval na Čechoslováky žijící v Kanadě, aby nezapomínali na svou rodnou řeč a tradici a neskrývali, že nejsou narozeni ve V. Británii či Francii. Jméнем Společnosti pro vědu a umění a Rady Svobodného Československa se ujal slova dr. J. Škvor. Jeho francouzský projev zhodnotil pronikavé úspěchy našich umělců. žijících na americkém kontinentě, z nichž mnozí jsou kapacitami ve svých oborech iako v hudbě — Kubelíka, Firkušného, Martinů, Jiráka, Susskinda, Rubeše, Morawetze, Brodenové, Husy, malíři Lecoque-Kohouta, Šaška, Poláška, Šejnohy, Olšanského, Laudv, spisovatelů Čepa, Hostovského, Němečka, Dena a mnoha jiných. Kongresu byl též přítomen poručík kanadské armády krajan J. Kasanda.

Dr. B. Čelovský, který úspěšně řídil průběh zahajovacího dopoledne, představil též prof. T. Domaradzkiho, ředitele Slavistického oddělení Montrealské Univeršity a vřznacně Čechoslovákv, žijící v Kanadě iako: gen. V. Vlčka ing. A. K. Velana, a dr. O. Sýkoru z Montrealu.

V sobotu 6. dubna večer se konal v hotelu Queen Elisabeth slavnostní banket. Před jeho zahájením byl předán čestný diplom jednomu z nejstarších krajan-ských pracovníků F. Horáčkovi z Montrealu, jehož obětavou vlasteneckou práci zhodnotil A. Daičar.

Sjezd našich krajanů byl ukončen v neděli dopoledne, kdy bylo zvoleno nové vedení naší vrcholné krajan-ské organizace v Kanadě. Novým předsedou byl zvolen obětavý krajan-ský pracovník A. Daičar z Battawv, který stál u kolébky zrodu ČSNS v Kanadě před 25 lety. místopředsedy byli zvoleni (v abecedním pořadí): B. Čecha, Hamilton, O. Hora, Ottawa, dr. J. Škvor, Montreal, gen. tajemníkem zůstává J. Corn, Toronto, jeho zástupcem dr. ing. J. Bouček, Ottawa, pokladníkem: Z. Jeřábek, Toronto, zástupcem K. Seif, Batawa, předsedy komi-

si-kulturní: dr. M. Hikl, Toronto, organizační: ing. H. Obr, Hamilton, propagační: dr. N. Hradská, Toronto, sociální: V. Havlíček, Hamilton, tiskový: dr. L. Urban, Hamilton. Do ústředního výboru jsou zvoleni: dr. K. Cvačhovec, a V. Škubal, Toronto, členové výboru: dr. I. Bujna, Montreal A. Cekota, Batawa, M. Čechová, Hamilton, dr. B. Čelovský, Ottawa, J. Hamata, Winnipeg, V. Nuska, Batawa, D. Petřková, Hamilton, P. Pláňovský, Montreal, M. Světníková, Montreal a O. Velanová, Montreal.

Revisory: F. Baleja, Winnipeg, F. Braut, Hamilton, J. Karger, Kitchener, dr. J. Kotrlý, Montreal, J. Havlík, Batawa. Do Kuratoria podpurného fondu, ve kterém jsou: B. Čecha, A. Daičar a dr. K. Buzek, byl ještě zvolen K. Stark.

Závěrem Kongresu dr. Ředina poděkoval za spolupráci oběma krajan-ským týdeníkům Našim Hlasům a Novému Domovu a O. Hora oznámil, že do dvou let bude uspořádán - Světový kongres demokratických Čechoslováků žijících v zahraničí. L. PRUDEKLarů.

AMERICKÝ VLIV OSVOBODIL ZKOSTNATĚLÝ RUSKÝ BALET

MOSKVA ZASNE NAD NOVÝMI MOŽNOSTMI BALETNÍHO UMĚNÍ

Ani v New Yorku mnozí lidé nevědí, že když jejich městský balet loni několik týdnů hostoval v Moskvě a jiných sovětských městech, stal se tam po počátečních rozpacích velkou a vlivnou sensací. Není divu. I na Západě se ještě nedávno obecně věřilo, že ruský carský balet, jak jej pečlivě, beze změny, uchovála sovětská vláda, je nepřekonatelný. Obecenstvo odchované klasickým baletem sice nadšeně vítalo ruské baletní soubory na zájezdech na Západ, ale odborná kritika si brzy všimla sterility sovětského baletu. Začala poukazovat na to, že tanečníci znají jen několik efekt-ních gest a skoků, že choreografie často je ubohá a nevynalézavá, i když se nadále uznává přirozené nadání ruských tanečníků, půvab jejich tanečnic a důkladná klasická škola, pocházející ještě z dob cara. Mezitím se však na Západě, hlavně v Americe, zrodil moderní balet, který na klasických základech vybudoval nový soudobý idiom tance. Pomohl tomu ovšem i současný svobodný rozvoj moderní hudby a výtvar-ných i divadelních umění.

Pro znalce proto nebylo překvapením, že Balet města New Yorku působil na odborné kruhy Moskvy a Leningradu jako princ na Šípkovou Růženku. Probudil je ze staletého spánku. Najednou viděli, že nejen minulé století mělo svůj balet, nýbrž že jej má i století naše.

Pomohlo mu k tomu i to, že se vracel ztracený a znovu nalezený syn. George Balanchine, choreograf newyorského městského baletu, se narodil v Rusku a studoval tanec v Leningradě. Jarní sezonu v New Yorku zahájil baletem Apollo na hudbu Stravinského — baletem, který nastudoval před pětadvaceti lety pro Diaghileva v Paříži. Balanchine, Stravinský, Diaghilev — samá ruská jména. Do Ruska se tedy vracelo z exilu ruské umění, jemuž daly možnost rozvinout se svobodně Paříž po první světové válce a New York od druhé. Moskevští baletomani nejprve byli zaraženi: chybělo jim, na co si zvykli: nákladné kostýmy, klasická hudba, děj a kulisy. Ale postupně začali chápat smysl nového demokratič-

tějšího umění a zájezd newyorského baletu se proměnil v triumfální cestu.

Ještě teď jsou dozvuky. V prvé vlně ruští umělci, a byla mezi nimi i nejváženější balerina Uljanová, žádali nové baletní divadlo, kde by mohli experimentovat s novými formami a kam by mohli zvat zahraniční soubory. V druhé vlně sovětská vláda, hlavně ústy i perem svého propagačního šéfa Iljičeva, dala najevo, že i nadále se bude uznávat jen balet báťušky cara.

Cizí — i když ruské — vlivy se netrpí. Mysleli jsme na to vše, píše náš newyorský dopisovatel, když jsme se dívali na první jarní večer Baletu města New Yorku. Skládal se, jako většina programů šestitýdenní sezony, ze čtyř různých čísel. Na pořadu byly dva balety na klasickou hudbu, Čajkovského Allegro Brillante a Bizetovu Symfonii. Klasický řecký námět Apolla s múzami na Stravinského hudbu je už moderní interpretací antického námětu. A Episody na hudbu, sestavenou z různých děl zesnulého modernisty

HELIKOPTERA POMÁHA

DOLŮM

Po úspěšném použití pro geologický výzkum Kanady se stala helikoptera velmi populárním dopravním prostředkem také prospektorů. Loni používali prospektori a geologové v Britské Kolumbii a Yukonu asi 25 helikopter a četné aeroplány. Výsledky byly velmi dobré zejména při hledání niklu, osinku, olova, zinku a sádry. Britská Kolumbie vyváží tyto nerosty rostoucí měrou také do Japonska, kam jich loni vyvezla za čtyřicet milionů dolarů.

JEZERO MUSKOKA

375 stop Krásného pískového pobřeží, 4 acry. dům o 8 místnostech, chata se 3 místnostmi. Hodí se pro spolek klub anebo náboženskou skupinu. Cena 37,500.00. Telefon HI 7-5041 nebo P.O. Box 4, Don Mills, Ontario.

"PRÁZDNINY V EVROPĚ"

Na rozdíl od jednotlivců, kteří se domnívají, že evropští přistěhovalci se snaží uplatnit svůj vliv na kanadský život větší měrou, než odpovídá jejich významu, je prezident společnosti O'Keefe, pan W. D. Whitaker, přesvědčen, že se má evropským národním skupinám, které na příklad tvoří polovinu metropolitního Toronta, věnovat daleko větší pozornost než dosud. Z tohoto jeho přesvědčení vzniklo rozhodnutí uspořádat ve dnech 10., 11. a 12. května t. r. v divadle "O'Keefe" představení pod názvem "European Holiday" - "Prázdniny v Evropě". Na "Prázdninách v Evropě" se podílí pět národních skupin, a to: italská s "Italskou směsí" za vedení Pina Ubaldona, německá se sborem "Harmonie" a taneční skupinou "Modrá a stříbrná" za vedení Herberta Wickenhaussera, polská taneční škola "Mickiewicz", ukrajinská taneční škola "Čajka", vedená Jerry Klunem, a maďarská taneční skupina Kodaly, vedená Georgem Zadubánem. Vystoupení každé skupiny potrvá pětadvacet minut, takže každá předvede ne pouhé ukázky svého umění, ale celek. Všechny skupiny doprovází Mezinárodní orchestr pod taktovkou George Zadubána.

Československý divadelní kroužek v Torontě srdečně zve na divadelní veselohru

U Z E L

V neděli 21. Dubna 1963 o 8 hodině večer v Sokolovně 1621 Dupont St.

VSTUPNÉ: \$ 1.50 a \$ 1.00

FRANCIE DISKUTUJE DOHODU SE SOVĚTY

POLITIK ARTHUR CONTE O JEJICH PODMÍNKÁCH

V pařížském nakladatelství Juliard právě vyšla kniha "La Succession" od Arthura Conte-ho. Autor je francouzská politická osobnost, býv. soc. poslanec a ministr a býv. předseda Shromáždění Západoevropské Unie.

V první části své knihy se A. Conte zavývá otázkou, kdo by se mohl stát de Gaullovým nástupcem v příštích presidentských volbách ve Francii r. 1965. Je stoupencem tak zv. presidentského režimu a podle jeho názoru, osobnost, která má největší šanci, je "otec Evropy" Jean Monnet.

V druhé části se A. Conte zabývá budoucností Evropy. Je stoupencem Evropských spojených států, včetně Anglie. Je také přesvědčen, že Evropa se musí vrátit k návrhu na vytvoření Evropského obranného společenství. V této části A. Conte pojednává o vhodnosti a potřebě do-

hody Západu se SSSR. K tomu, aby taková dohoda však měla smysl, uvádí dvě podmínky: Pokud se týká dobré vůle rozhodujících sovětských činitelů nebude lze ji vzít v úvahu dokud nedají kladnou odpověď na dvě klíčové otázky. První zní: Jste ochotni poskytnout lidu v baltských státech, polskému lidu, československému, maďarskému, rumunskému a bulharskému veškerou možnost, aby se svobodně vyslovil o svém osudu, a to cestou sebeurčení ve volbách pod mezinárodní kontrolou?

Druhá otázka se týká sovětské ochoty k dohodě o všeobecném a vzájemně kontrolovaném odzbrojení. ★

Je potěšitelné, že se francouzští politikové dosud zajímají o národy ujařmené Sovětským svazem. Je však pochybné, že by t. zv. svobodné volby pod "mezinárod-

ni kontrolou" přinesly změnu za Železnou oponu. V krajním případě mohou komunisté takové volby připustit a zfalšovat je. Mezinárodní komise pak v nejlepším případě zjistí, že volby nebyly svobodné. Československo nezapomene na návštěvu lorda Runcimana z roku 1938, který neshledal žádné závady, protože se příjemně bavil na honech s nacistickými veličinami. Hlavní bylo, aby přinesl zprávu, která se od něho čekala, a tu přinesl — v náš neprospěch.

V Polsku, obsazeném Rudou Armádou, k "svobodným volbám" málem nedošlo, a to v roce 1944, jak se dočítáme v Churchillových Pamětech. Bylo to v době, kdy se jednalo o sloučení polské exilové vlády s výborem, který si Moskva vytvořila v Lublině. Sověty nabídlý (a prosadily) Churchillovi několik bezvýznamných míst v Lublinském výboru, načež Churchill žádal "svobodné volby". "Volby?" odpověděl nebožtík Stalin, "ty vám můžeme uspořádat kdykoli, třeba do měsíce". Churchill pochopil, o jakou frašku by šlo, na volbách netrval a od té doby si na polské volby již nikdo nevzpomněl. Frašky jsou v oblíbené tehdy, když je jich třeba z vážných důvodů, jak ukázal Runcimanův případ.

NEKLIDNÉ NOCI . . .

Dokončení se strany 2

tradičního klasického slohu.

Ostatně: Museum moderního umění nedávno uspořádalo výstavu jiného ruského malíře, Achila Gorkého, a to nejen jeho obrazů abstraktních, ale i realistických. Teď je tam výstava Emila Noldeho, který namaloval zcela neabstraktně třeba serií ruských muziků, a výstava Lyonela Feiningera s jeho obrazy gotických domů, vláček, loděk a dětí. Brzy tam budou mít velkou výstavu sochaře Rodina a pak nám snad Ladislav Štolc poví, co tím sledují američtí milionáři nebo francouzský generální štáb.

SUSAN STRASBERGOVÁ "DÁMOU S KAMELIEMI"

ZEFFIRELLI UVEDL DUMASE NA BROADWAY

hlavní roli právě Susan Strasbergovou? Poslyšte, co o tom sama napsala:

"Bojuji právě nejtěžší bitvu své kariéry. Na oznámení, že budu hrát hlavní úlohu v Dámě s kaméliemi, reagovali známí všelijak, ale hlavně soudili, že jsem na to příliš mladá. Žádná z velkých hereček ji nehrála, dokud ji nebylo aspoň pětaticet. Ale Marguerite Gautier nebyla středního věku, naopak — nejmladší a nejspěšnější pařížskou kurtyzánou. Když umírala na souchotiny, bylo jí čtyřicet let, je mi teprve třicet a tak mám ještě rok, než ji přeroste věkem. Loni v létě ve společnosti v Římě ke mně přistoupil hezký, živý mladý muž a zvolal: "Vy budete má Camille!"

Zdvořile se usmívajíc utekla jsem do nejbližšího kouta a říkala jsem si: "Tak tohle je ta pověstná horkokrevnost italských

mužů." Nejzábavnější na tom je, že ani Zeffirelli tehdy nevěděl, kdo jsem. Potkali jsme se opět po několika týdnech, ale tentokrát vyňal z kapsy fotografii skutečné Camille. Byla mi opravdu nápadně podobná a tak začalo naše velmi podnětné umělecké přátelství, jež vrcholí na scéně newyorského divadla.

Franco Zeffirelli se snaží uvádět klasiky v nové svěží interpretaci. Dřívější adaptace Dumaseva románu přehlížely skutečné sociální pozadí příběhu. Opravdovým hříšníkem novely je společnost tehdejší doby, a ne otec mladého muže!"

Tolik Susan Strasbergová o své účasti na nové Dámě s kaméliemi na Broadwayi. Premiéra byla dvacátého března a divákům připravila částečné zklamání. Zeffirelli nezustal nic dlužen své pověsti; rozehraje scénu italskou živostí a vášnivostí a vytvoří z

Na Dámu s kaméliemi se v New Yorku velmi čekalo. Dosud je v živé paměti a z častých repris znám příběh milenký Alexandra Dumase staršího, Camille, jak je podle románu jeho syna ve filmu vytvořila hlavně Greta Garbo. Na divadle se o tuto roli pokoušely herečky velikosti Sary Benhardtové nebo Eleanor Duseové. Když bylo oznámeno, že Camille — v románu i na divadle se jmenuje Marguerite Gautier — bude hrát Susan Strasbergová, která newyorské obecenstvo získala před lety svým portrétem Anny Frankové, už to samo o sobě bylo dost pro napjaté očekávání. Navíc však jsme se ještě dověděli, že jejího partnera bude hrát John Stride, nezapomenutelný Romeo v představení Old Vic, jak jsme jej viděli i v Praze, a že režisovat bude Franco Zeffirelli, jehož dilem bylo neuvěřitelně svěží a malířsky viděné nastudování Shakespeareova Romea a Julie. Zeffirelli prohlásil, že si hru znovu upravil věrněji podle románové předlohy a že mu na ní velmi záleží. Proč si vybral pro

